

plerende oplysninger i medfør af stk. 4, litra c. Politiet vil endvidere skulle vurdere, om tilladelse skal nægtes af de grunde, der er anført i 1959-konventionens artikel 2 (om bl.a. politiske forbrydelser).

Hvis politiet ikke finder at kunne tillade, at aflytningen finder sted eller fortsættes, giver politiet meddelelse herom til den aflyttende medlemsstat. Hvis politiet derimod vurderer, at betingelserne for at meddele tilladelse er opfyldt, indbringer politiet spørgsmålet for retten i overensstemmelse med bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 71.

Da politiet snarest muligt, og inden 96 timer, vil skulle meddele den aflyttende medlemsstat, om aflytningen kan tillades eller nægtes, bør politiet have pligt til at indbringe sagen for retten i god tid inden udløbet af denne frist.

Justitsministeriet foreslår derfor en bestemmelse, hvorefter politiet, ved modtagelse af underretning i medfør af artikel 20 i konventionen, skal forelægge sagen for retten, jf. retsplejelovens § 783, stk. 3, senest 48 timer efter modtagelsen af underretningen. Om den foreslåede bestemmelse henvises til lovforslagets § 2, nr. 3.

Efter konventionen (artikel 20, stk. 4, nr. iv) har den underrettede medlemsstat mulighed for at kræve en kort forlængelse, på højst 8 dage, af den oprindelige frist på 96 timer, med henblik på at gennemføre interne procedurer i henhold til national ret. Det fremgår af den forklarende rapport, at det, der her sigtes til, er de tilfælde, hvor den underrettede medlemsstat skal tage særlige skridt, inden den træffer sin afgørelse. Det nævnes, at der f.eks. kan være tale om specifikke procedurer, som i visse lande er påkrævede som følge af visse personers status eller erhverv, f.eks. parlamentsmedlemmer eller advokater. Da der ikke findes sådanne specifikke procedurer efter dansk ret, har Justitsministeriet ikke fundet det nødvendigt at foreslå, at forelæggelse af sagen for retten i visse tilfælde skal kunne ske senere end 48 timer fra modtagelsen af underretningen. Hvis rettens kendelse om aflytningens lovlighed påkæres til landsretten, vil der i praksis kunne forekomme situationer, hvor politiet ikke vil være i stand til at give meddelelse til den aflyttende medlemsstat inden 96 timer om, hvorvidt aflytningen tillades eller nægtes. I sådanne tilfælde kan det være nødvendigt for politiet at udnytte muligheden for at kræve en kort forlængelse (stk. 4, litra a, nr. iv).

Forelæggelse af sagen for retten vil skulle ske i overensstemmelse med bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 71. Det betyder bl.a., at der i medfør af retsplejelovens § 784 vil skulle beskikkes en advokat for den, som indgribet vedrører. Retten vil skulle på-

se, om betingelserne i kapitel 71, herunder navnlig § 781, er opfyldt.

Hvis retten nægter at tillade eller godkende aflytningen, meddeler politiet dette til den aflyttende medlemsstat (artikel 20, stk. 4, litra a, nr. ii).

Hvis retten derimod godkender aflytningen, meddeler politiet dette til den aflyttende medlemsstat (artikel 20, stk. 4, litra a, nr. i). Det følger af konventionen, at den underrettede medlemsstat kan stille de samme betingelser for at give sit samtykke, som den ville stille i en tilsvarende national sag. I praksis vil politiet skulle betinge et samtykke af, at den aflyttende medlemsstat overholder betingelserne i retsplejelovens §§ 789 (om begrænsninger i brugen af oplysninger) og 791 (om destruktion).

3.3.6. Afholdelse af teleoperatørens udgifter (artikel 21)

3.3.6.1. Konventionens bestemmelse

Det fremgår af artikel 21, at omkostninger, som teleoperatører eller tjenesteudbydere pådrager sig i forbindelse med udførelse af anmodninger efter artikel 18, afholdes af den begærende medlemsstat.

3.3.6.2. Justitsministeriets overvejelser

Som tidligere nævnt indebærer artikel 21 sammenholdt med artikel 18, at politiet efter konventionen vil have mulighed for at kræve afholdte udgifter refunderet af den begærende medlemsstat. Der henvises til pkt. 3.3.3.2 ovenfor.

3.3.7. Bilaterale aftaler (artikel 22)

Det følger af artikel 22, at afsnit III i EU-retshjælpskonventionen (dvs. artikel 17 til 22) ikke er til hinder for, at medlemsstaterne kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler med henblik på at fremme udnyttelsen af eksisterende og fremtidige tekniske muligheder med hensyn til lovlig aflytning af telekommunikation.

3.4. Beskyttelse af personoplysninger (Afsnit IV, artikel 23)

3.4.1. Konventionens bestemmelse

Artikel 23 vedrører beskyttelse af personoplysninger, og er en nyskabelse i forhold til 1959-konventionen, der ikke indeholder bestemmelser herom.

Stk. 1 fastslår, hvornår personoplysninger, der videregives i henhold til konventionen, må anvendes af de modtagende medlemsstater. Stk. 1 opregner de tilfælde, hvor personoplysninger må anvendes uden samtykke fra den videregivende medlemsstat (litra a, b og c), og de tilfælde, hvor anvendelse er betinget af samtykke fra den videregivende medlemsstat (litra d).